

**PETRE BARBU**

# **Delegatul lui Petre**

(schițe)



**INTEGRAL**

## Cuprins

Delegatul lui Petre / 5
Zmeul / 7
O carte în plus / 9
Memoria / 11
Eroul meu / 13
Ultimul rond / 15
Poșeta strânsă la piept / 17
Jocul păpușilor / 19
Sunt pregătit / 21
Delir popular / 23
Ultima cortină / 25
Înghite nemurirea! / 27
Noapte bună! / 29
Spune-mi o poveste! / 31
Un vânzător liniștit / 33
În căutarea râsului / 35
Declarație de iubire / 37
Plecarea din Paradis / 39
Jurământul încălcat / 41
Vacanță plăcută! / 43
Jurnalul unui înotător / 45
Potopul / 47
Gânduri mărunte / 49

Conserva / 51
Caut un actor / 53
Cocoșa amintirilor / 55
De ce nu vrei să te întorci? / 57
Dă-mi un like, bătrâne! / 59
Însoțitorul dimineților / 61
Scena autorului / 63
Shaorma greu de mâncat / 66
Creionul galben / 68
Aeroportul / 70
Frica tatălui / 72
Hoțul micului dejun / 74
Actorul și internetul / 76
Vinul singurătății / 78
Gol pușcă / 80
Diavolul îmi citește textul / 82
O zi de luptă împotriva uitării / 84
În căutarea fericirii / 86
Impozitul pe veșnicie / 88
Îmi dai voie să-mi fur cartea? / 90
Moș Crăciun există! / 92
Vocile pierdute / 94
Exerciții raționale / 96
Asta e viața... / 98
Lista scurtă / 100
Citește-mi un poem! / 102
Strada lungă / 104
Transferul / 106
Veșnica pomenire / 108
Lipesc plicuri / 110
Nodul / 112
Mica evadare / 114
Nouăzeci și cinci / 116

Căderea în altă lume /	118
Două măști pierdute în starea de alertă /	120
Ultimele două zile ale războiului din chiuvetă /	123
Așteptând verdele crud al tinereții /	126
În căutarea manualului pierdut /	129
Imposibila întoarcere în grup /	132
Viața ca o listă cu treburi care nu se mai sfârșesc /	135
Ora de sport /	138
Drumul pâinii /	141
Blocaj /	144
Pe drumul cartofilor /	147
Rugăciunea ratată /	150
Revolta unui tocilar /	153
Cum m-am infectat de frica anului 2020 /	156

## Delegatul lui Petre

Am auzit că pleci în delegație în orașul meu. Delegație de-o zi. Pentru că suntem amici de atâta vreme, am și eu o rugămintă, dacă mă poți ajuta, după ce-ți termini treaba în delegație.

Ai putea, te rog, să tragi o fugă până la cimitirul nou, nu ăla vechi, ăla nou, din care se vede panorama combinatului siderurgic și să te interesezi la administrație câți bani am de plătit la impozitul pe locul de veci? Vezi și tu cât este și achită-mi impozitul, îți dau banii la leafă. Să nu pierzi chitanța. Dacă ai timp, să dai o fugă și la mormânt, îți zic eu care-i parcela prin sms, și dacă sunt crescute buruieni, sigur sunt crescute!, să angajezi pe cineva să le taie, sunt destui care taie frunze la câini în oraș, să dea cu grebla, îți dau banii la leafă.

Te rog, ai putea să treci apoi pe la complexul alimentar, hai că nu-i departe, e în primul cartier cum ieși din cimitir, pe dreapta, să-mi zici ce magazinașe s-au mai deschis, care s-au închis, mă interesează atmosfera, cât despre oameni, ce să mai zic, majoritatea sunt ramoliți, depresivi, foști siderurgiști nostalgici, poți să faci și un selfie cu câțiva, să nu ratezi pozele!

M-aș bucura dacă ai putea să ajungi până la mătușă-mea, în Mazepa, dar nu înainte să cumperi un pui congelat de la *Lidl* și două cartoane de ouă, și vezi că în piață sunt caise mai mărișoare, ia și tu un kil, îți dau banii la leafă. Urci la etajul doi, în blocul din spatele

restaurantului Pescaru, și zici că sunt de la mine, n-o ții mult de vorbă, n-o refuza dacă-ți dă niște gem de vișine, ia două borcane, unul îl păstrezi tu.

Mă gândesc că m-ai ajuta foarte mult dacă te-ai duce până la primărie, să întrebi la registratură, hai că nu e coadă!, arunci doar o întrebare: dacă s-a aprobat în consiliul municipal ca strada Barboși să fie redenumită în strada Petre, am făcut o cerere încă dinainte de alegerile locale de anul trecut, ce nume e ăsta, Barboși? Strada Petre, ce nume frumos, nu-i așa? Arunci doar întrebarea asta!

Ai putea să te odihnești la o cafea la restaurantul Cazino din Grădina Publică. Am auzit că s-ar fi surpat și că a fost demolat. Dacă-i demolat, bea o cafea pe bancă, în parc. O cafea mică, pentru că te rog să urci puțin până-n Țiglina II, să te uiți la blocul galben, cu mozaic albastru, dacă în balconul de la primul etaj sunt niște ghivece cu mușcate înflorite. Dacă sunt, te rog să cumperi imediat un ghiveci cu flori, îți dau banii la leafă, și suni la ușă, și dacă îți deschide o doamnă mai plinuță să i-l dăruiești din partea mea, nu te întinzi la vorbă, și pleci. Dacă îți deschide un bărbat, zici că ești de la Gaze și pleci repede.

Auzi, ești atent? Ai putea să te duci până pe faleză, foarte frumoasă faleza Dunării, și dacă-ți ies în cale niște pescari, să-mi cumperi un kil de icre și vreo cinci kile de pește, banii la leafă!

Și dacă unul dintre pescari o să te întrebe: *Nu cumva ești și tu delegatul lui Petre?*, tu să zici: „Nu sunt.” Adică să te prefaci că te-ai lepădat de mine, pentru că și eu (odată) m-am lepădat de acele locuri și de acei oameni, și-mi pare atât de rău... Drum bun, te aștept cu drag!

## Zmeul

Cerul este albastru curat. N-am văzut niciodată un albastru curat. În fiecare zi, alerg cu privirea la treburi, la urgențe, îngropat în rutină, cu mintea acoperită de nori. Cerul ăsta este albastru curat.

Zmeul sare pe cer, se zbate, taie aerul, coboară și se prăbușește. Marius mă cheamă să-l ajut. Mă fac că nu-l aud. Rămân cu cerul meu. De dimineață, micul meu prieten se chinuie să înalțe zmeul. E un zmeu nou, dar nu e nici măcar o adiere de vânt.

Crengile brazilor sunt încremenite în răcoare. Marius insistă. Bine, prietene! Închid ochii, mă ridic din iarbă și mă duc după zmeul care zace neputincios. „Pentru ultima oară!” – promite Marius. Apuc zmeul. E albastru, dar pătat cu multe culori. Marius își bagă un deget în gură, apoi îl pune expert în bătaia vântului. Nu e vânt. Eu ridic zmeul ca să-l lansez și Marius să-l tragă de sfoară pentru ultima oară, ca să se convingă că, fără vânt, zmeul va rămâne pe pământ. Îi fac vânt zmeului, Marius fuge, întinde sfoara, dar brațul îmi este tras în sus și trupul meu se ridică precum un fulg, de unde o fi apărut vântul ăsta? Marius e din ce în ce mai mic, bradul sub care admiram cerul este departe... Zmeul mă trage cu puterea unui zmeu. „Unde mergem, stăpâne?” – mă întreabă zmeul și se înclină ca să-l încălec. Habar n-am! Mă holbez la pământul care se întinde sub zmeu. Parcă ar fi pământul meu... „Este viața ta, stăpâne. Mergem unde vrei, înapoi sau înainte.” – șuieră zmeul. Viitorul mă înspăimântă și n-am făcut niciun legământ ca să-mi văd viața ce va urma.

Mergem înapoi, ca să-mi amintesc ce-am pierdut. Să mă duci în cartierul siderurgiștilor în care am copilărit! – îi poruncesc și zmeul mă poartă iute peste munți, câmpii și ape.

Zăresc Dunărea și toate apele ce înconjoară orașul în care m-am născut. Zmeul coboară lin pe deasupra blocurilor, apoi se apropie de un bloc albastru murdar, iată blocul copilăriei mele!, mai jos, zmeule, mai jos! – strig și-l lovesc cu picioarele. Apartamentul de la etajul doi este pustiu. Îmi văd camera. „Miroase a moarte” – constată zmeul. Dar eu îi poruncesc să se întoarcă și să arunce flăcări peste Complexul Alimentar, unde mii și mii de oameni din cartier au suferit de foame, au fost umiliți, stând la cozi ca să aștepte mașinile cu carne și brânză, au îndurat frigul și întunericul, hai, zmeule, aruncă focul!, foame aceea ne-a desfigurat și ne-a schimonosit sufletele pentru toată viața, arde Complexul Alimentar! „Nu pot!” – se oprește zmeul. De ce? Ai oboșit? „Pentru că eu sunt un zmeu bun.” Cum adică ești bun? „Nu sunt un zmeu rău.” Asta n-am mai auzit! „Și-apoi, nu sunt dragon ca să arunc flăcări. Eu sunt zmeul bun.” – îmi mărturisește și începe să plângă. Lacrimile cad peste Complexul Alimentar și peste bloc, lacrimi de... zmeu bun. De ce plângi, zmeule? „Ca să-ți ud amintirile! Să rămână vii și neuitate. Pentru că uitarea e mai cumplită decât focul. Și dacă n-ai amintiri, n-ai ce să povestești copiilor...”

Marius chiuie, alargă victorios la vale și întinde sfoara. Zmeul înghite vântul și se înalță spre cer.

## O carte în plus

Ți-am cumpărat o carte. Din banii mei. Nu e cartea mea. E cartea altuia. N-am ales-o la întâmplare. M-am gândit că, într-o zi, poate vei avea nevoie de carte.

N-am să te oblig s-o citești. N-am să te întreb dacă ai răsfoit-o. Nu-ți dau niciun *deadline*. Deci, nu te speria, nu-ți voi cere să-mi povestești, nu intra în panică, nu te verific, nu-ți cer nimic. E cartea ta. Pune-o unde vrei. Lângă tine, sub pat sau arunc-o pe raft, printre alte cărți. Să fie pe undeva. Nu se strică. Nu se perimează. Cartea nu-i nici salam, nici *snickers*. Poți și s-o uiți. Nu-i nicio dramă. Sunt sigur că într-o zi ai să-ți amintești. Când vei avea nevoie de ea, sigur ai să-ți amintești. Atunci vei pierde ceva timp ca s-o găsești. Va fi chiar enervant, să cauți cartea prin toată casa. Dacă voi fi prin preajmă am să te ajut, o vom căuta împreună. Dacă nu voi mai fi, până la urmă, singură o vei găsi. Important este că, de-acum înainte, cartea asta există în viața ta.

Poate aștepti să-ți spun ceva despre carte. Să te încurajez s-o deschizi. Să-ți trezesc curiozitatea. Să te conving că merită. Merită numai dacă simți tu s-o deschizi. Și de abia acum îmi place să-mi imaginez că vei fi acaparată de carte. Pur și simplu, mi-aș dori să te văd, ca într-un film cu vrăjitoare, înghițită cu totul de această carte. Să fii răpită. Să nu te mai găsesc, să nu te mai găsească nici cel mai bun detectiv din lume. (Exagerez, desigur! Ce panică aș trăi dacă s-ar întâmpla să dispari!) Dar asta e cartea!

Fie că sunt bune, fie că sunt proaste, toate cărțile îi răpesc pe oameni. Fără să știe. Asta e menirea cărților pe pământ. Să-i înghită pe oameni. Oamenii pretind că devorează cărțile. Dar ține minte, asta este o iluzie sau o metaforă. Adevărul este că oamenii sunt răpiți, fără să știe, de cărți. Îi răpesc, dar în același timp le dau putere. Poate că și *Google* sau *Facebook* au aceeași putere. Nu vreau să încerc vreo comparație. Fiecare cu seducția sa. Cu sensibilitățile sale.

S-ar putea să ajungi la concluzia că această carte nu-ți folosește la nimic. Asta nu înseamnă că este o carte proastă. Înseamnă că destinele voastre nu s-au întâlnit. Poți s-o dăruiești. S-o vinzi. Să scapi de ea. Dar să n-o pui pe foc! (E păcat, mare păcat.) Cum ți-am zis, cartea asta a intrat deja în viața ta. Te asigur că n-am să te pândesc când vei deschide cartea. Sunt liniștit. Într-o zi, se va întâmpla acest lucru. Din curiozitate, din greșeală, de nevoie, din plictiseală, din neatenție, cândva ai s-o deschizi. Țasta e marele câștig al nostru cu fiecare carte din viața noastră: că am deschis-o. Nici măcar nu doresc să fiu martor la acest eveniment. (Toți suntem obsedați de „evenimente” în lumea asta superficială și grăbită.) Pentru că întâlnirea cu o carte nu poate fi programată. Ca la dentist. E de-a dreptul caraghios să-ți fixezi o astfel de întâlnire.

Cartea o deschizi în singurătate. O citești în singurătate. Cartea e naștere, cartea e moarte. Te naști singur, mori singur, îți citești singur viața.

## Memoria

Deschizi ochii în lumina cenușie din fereastră. Unde ești? În patul tău, în casa ta. De ce te-ai trezit? Pentru că s-a luminat. În ce zi suntem?... Hei, ziua, care-i ziua? Marți? Miercuri? Duminică?

Lumina n-a pătruns încă în mintea ta. Cauți ziua și căutarea te înspăimântă. Niciodată n-ai uitat ziua în care te trezești. Îți amintești, în sfârșit, dar amintirea te doare. Totuși, care-i numele tău?... Îl știi, nu-i problemă, apoi repeți ziua săptămânii în care abia te-ai trezit. Zilele sunt egale, trase la indigo, ai uitat numărătoarea, dar ți-ai revenit, asta înseamnă că trăiești. O greutate îți apasă pe creștet. Parcă ar fi o butelie de aragaz. Ce să caute o butelie pe capul tău? Nici nu știi cât de grea este o butelie. Dar așa simți, că-i o butelie care îți strivește fruntea și tâmplele. Doar n-ai băut aseară! Nu mai bei de câteva zile. Sunt zile egale, cenușii, trase la xerox. Atunci, cum de butelia asta îți crapă creierul?

Te-ai îmbolnăvit! Să suni medicul de familie, să fugi la urgență! Dar la spitale sunt alte urgențe. Îți amintești de pandemie și presiunea buteliei te sufocă. Cauți să te ridici, poate cafeaua te va pune în starea de funcționare. Nu poți. O pătură de ciment te ține îngropat în pat. Asta-i prea de tot! Butelie, ciment, ai luat-o razna! Te ridici pe marginea patului. Îți cauți cu privirea papucii. Nu cumva ai îmbătrânit peste noapte? Nu cumva te-ai trezit într-un coșmar? Să te trănțești la loc în pat, cu butelia pe cap, cu pătura de ciment

pe tine, să dormi până te vei trezi în altă lume. E ceva în neregulă cu mintea ta. Cafeaua! Știi bine că nu va avea niciun efect. Ți-a sărit o „siguranță”. Să fugi la medic! Nu pricepi că alți oameni sunt mai bolnavi decât tine? Stai aici, caută-ți papucii!

Care sunt planurile tale pe ziua de azi? Stai în casă? Te miști de colo-colo. Casa e o cușcă. Faci curat? Ai șters praful. Să schimbi o garnitură la robinet, să strângi un șurub la un scaun, cu o... Cum se numește unealta aia care strânge șuruburi? Cu ce strângi un șurub, inginer?... Dacă nu-ți amintești, atunci lasă, dracului, șuruburile! Mai bine citește! Ce să citești? Ieri, ca și alaltăieri, ai citit din cartea ta preferată, dar ce-ai citit a trecut pe lângă tine. Asta te-a speriat cel mai tare, ai trecut pe lângă fraze, pe deasupra cuvintelor, n-ai rămas cu nicio idee. Ai citit în gol. Nu e vreme de citit. Îi invidiezi pe cei care se laudă pe rețele că au citit nu știu ce carte. Îi admiri pe cei care îți recomandă cărți. Bravo! Totuși, de tine nu se lipește cititul. Deci, ia-ți gândul, mai bine păzește-ți mintea să n-o ia razna de sub butelie, las-o acolo!

Poți să-ți amintești ceva frumos din trecut! Nu poți? Sau măcar o suferință, ca s-o compari cu lumea în care te-ai trezit, pentru că suferințele se uită mai greu. Nu poți? Parcă toate s-au pierdut sub butelie, ți-a rămas doar această zi pe care trebuie s-o trăiești, mulțumește-i lui Dumnezeu! Memoria, ai grijă de memoria ta, asta îți va rămâne până-n ultima clipă a vieții! Du-te și bea-ți cafeaua, migrena n-o să-ți treacă, dar gândește-te la memorie. Începe cu o șurubelniță (ți-ai amintit!) și strânge-ți toate șuruburile memoriei, să nu-ți scape vreunul, să nu uiți ce-a fost, cine ai fost, pentru că mâine va fi o altă lume.

## Eroul meu

Erau niște nămeți uriași. (Erai copil, de aceea ți se păreau „uriași”.) Alimentara era închisă. Aprozarul era închis. Nu circula nicio mașină. Era viscol. (Cod roșu.)

Jucam „Nu te supăra, frate!” cu soră-mea. Era prea mică, nu înțelegea jocul și nici nu știa să numere. Mă enerva. (Dacă aveai tabletă, vă puteai uita la desene animate.) Mama ne chema la masă. Mâncam cartofi fierți cu ceapă. Nu-mi plăcea ceapa. (Mofturos ai fost, mofturos ai rămas.) Țsta era prânzul. Apoi, mama juca cu mine „Nu te supăra, frate!”, o băteam ușor, pentru că nu era atentă nici la zar, nici la numărat pionii. (Se gândea în altă parte.) Tata nu era acasă. (La el se gândea.) Era plecat cu locomotiva. (Unde?) Mama ne-a spus că era prins cu locomotiva pe undeva. (Cum adică, pe „unde”? Nu putea să-i dea un telefon?) Nu aveam telefon fix. Nici vecinii noștri din bloc nu aveau. Mama putea să dea telefon la Regională, la Depou, să întrebe unde-i tata, pe unde era blocat în nămeți, dacă-i bine, dacă trăiește. Dar nu aveam telefon. (Putea să coboare la Poștă.) Poșta era închisă, era viscol. Seara mâncam biscuiți cu ceai. (Biscuiți!) Erau fărâmicioși, îi băgam în ceai și se făcea o pastă scârboasă (Scârbos mai ești!).

Ne culcam toți trei în patul din sufragerie. Auzeam șuieratul vântului în ferestre. (Parcă era Smaug din „Hobbit”.) Adormeam repede. Dimineața, mâncam cartofi fierți, fără ceapă și beam ceai.

(Aveți mulți cartofi.) Apoi, jucam cu sora mea „Nu te supăra, frate!” (Plictiseală.)

Așa au trecut șase zile și șase nopți. (Șase? Chiar șase? De unde știi că au fost „șase” și nu „cinci”.) Dar, în a patra zi, viscolul s-a potolit și a apărut soarele înghețat. (Hai, dom'le, că nu erați la Polul Nord!) Mama s-a dus la vecini și a mai împrumutat niște cartofi.

Și în a șasea zi, pentru că la zarul de șase poți să scoți un pion pe tabla de „nu te supăra, frate”, a apărut tata. (Al patrulea pion!) Era înfoclit într-o pufoaică groasă... (Pufoaică de ceferist! Sigur, ceferiștii erau a doua armată a țării.) Avea o față neagră și o barbă mare. (Avea cearcăne și era nespălat.) Și mama l-a îmbrățișat. A fost singura dată când i-am văzut îmbrățișându-se. (Păcat.) Tata mi-a dat o palmă după ceafă, așa, ca să-mi arate ce viteaz este, iar pe soră-mea, care striga „tati!, tati!”, a pupat-o pe obraz. (Familie unită, puteați să jucați într-o reclamă la un credit bancar!) Apoi, a scos din geanta lui de ceferist sufertașul de aluminiu, mama l-a luat ca să-l spele repede, dar a mai scos și o blană pe care a pus-o pe masa din bucătărie. Mama s-a speriat. (O haină de blană?) Era un iepure mort. Avea limba scoasă printre dinți și ochii ca ai păpușilor surorii mele. Tata a zis că l-a lovit cu locomotiva, înainte ca să pornească viscolul care-l prinsese prin nordul Moldovei. Mama a zis că nu poate să-l gătească, că e vechi de atâtea zile, tata s-a supărat, îl ținuse afară, nu vezi că-i înghețat bocnă, ca la congelator? (Taică-tu a mințit-o, o fi stat cu o ceferistă de-a lui într-o cameră de hotel, iar iepurele l-a cumpărat de la țărani.) Mama a gătit iepurele, tata i-a povestit cum a stat în locomotiva înzăpezită, dar nu mai țin minte ce gust a avut carnea. (Ați mâncat carne!) Apoi, tata a dormit mult.

Tata a fost un erou. (CFR-ul i-a dat o primă pentru că a dus garnitura la depou?) Este pionul meu favorit la... Nu te supăra, tată!